

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA CHEŁM

z dnia r.

w sprawie rozpatrzenia petycji dotyczącej wykreślenia § 2 ust. 2 uchwały Nr VI/64 /07 Rady Miasta Chełm z dnia 29 marca 2007 r., w sprawie ustalenia wysokości diet przysługujących radnym Rady Miasta Chełm

Na podstawie art.18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz.40 z późn. zm.) oraz art. 9 ust. 2 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r. poz. 870), Rada Miasta Chełm uchwała, co następuje:

§ 1. Po rozpatrzeniu petycji dotyczącej wykreślenia § 2 ust. 2 uchwały Nr VI/64 /07 Rady Miasta Chełm z dnia 29 marca 2007 r., w sprawie ustalenia wysokości diet przysługujących radnym Rady Miasta Chełm, nie uwzględnia się petycji z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Chełm, którego zobowiązuje się do zawiadomienia wnoszącego petycję o sposobie jej załatwienia.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Załącznik do uchwały Nr

Rady Miasta Chełm

z dnia.....2023 r.

Uzasadnienie

W dniu 11 kwietnia 2023 r. do Urzędu Miasta Chełm wpłynęła pocztą elektroniczną petycja Fundacji Wolności dotycząca wykreślenia § 2 pkt 2 uchwały Nr VI/64 /07 Rady Miasta Chełm z dnia 29 marca 2007 r., w sprawie ustalenia wysokości diet przysługujących radnym Rady Miasta Chełm

Stosownie do postanowień art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r., poz. 870), petycja złożona do organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego jest rozpatrywana przez ten organ. Zgodnie z art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r., poz. 40 z późn. zm.), rada gminy rozpatruje petycje składane przez obywateli i w tym celu powołuje komisję skarg, wniosków i petycji.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta Chełm zapoznała się z treścią złożonej petycji i na posiedzeniu w dniu 22 maja 2023 roku, po wszechstronnym wyjaśnieniu stanu faktycznego i prawnego oraz po zapoznaniu się z opinią radcy prawnego Urzędu Miasta Chełm w tej sprawie stwierdziła, że zgłoszone w petycji żądanie nie może zostać uwzględnienie.

Składająca petycję Fundacja Wolności wniosła o wykreślenie z uchwały § 2 pkt. 2 „zapisu, który stwarza możliwość pobierania diety przez radnych nieobecnych na posiedzeniach rady i jej komisji, po usprawiedliwieniu nieobecności, a także wskutek „zwolnienia lekarskiego lub innych uzasadnionych przyczyn””. W ocenie składającego petycję, co wzmacnia powołaniem się na poglądy judykatury, „jeżeli radny nie wypełnia obowiązku udziału w pracach organów powiatu np. z powodu nieobecności, to diety mu nie przysługują”.

Przedmiotowa uchwała w § 2 dzieli się na ustępy, w którym jedynie w ust. 1 są punkty, których z kolei brak w ust. 2. Biorąc jednak pod uwagę zawarte uzasadnienie petycji zasadnym staje się sformułowanie wniosku, że składający petycję w istocie wnioskuje o wykreślenie ust. 2 z § 2 uchwały nr VI/64/07 Rady Miasta Chełm z dnia 29 marca 2007 roku w sprawie ustalenia wysokości diet przysługujących radnym Rady Miasta Chełm.

Stosownie do § 2 ust.1 uchwały Uchwała Nr VI/ 64 /07 Rady Miasta Chełm z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie ustalenia wysokości diet przysługujących radnym Rady Miasta Chełm „1.Dietę ustaloną zgodnie z zasadami określonymi w § 1 ust.1 zmniejsza się:

- 1) 50% w przypadku nieobecności radnego na sesji, spóźnienia lub samowolnego opuszczenia obrad,
- 2) 25% w przypadku nieobecności radnego na posiedzeniu komisji, spóźnienia lub samowolnego opuszczenia posiedzenia. jeżeli członek komisji nie uczestniczył w więcej jak 50% posiedzeń, dieta za dany miesiąc nie przysługuje.

Z kolei ust. 2 tego przepisu wskazuje, że „Zmniejszeń o których mowa w ust. 1 nie stosuje się jeżeli nieobecność radnego na sesji lub posiedzeniu komisji Rady Miasta spowodowana została, gdy nieobecność usprawiedliwiona jest zwolnieniem lekarskim lub innych uzasadnionych przyczyn. Nieobecności usprawiedliwia Przewodniczący Rady Miasta.”

Zgodnie z dyspozycją wynikającą z art. 25 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U z 2023r., poz. 40 z późn.zm. dalej jako: u.s.g.) radnemu przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży służbowych na zasadach ustalonych przez radę. Jednocześnie ustawodawca wskazał maksymalną wysokość diety radnego (art. 25 ust. 6 i 7 u.s.g.) oraz konieczność wzięcia pod uwagę przy ustalaniu wysokości diety, funkcji pełnionych przez radnego (art. 25 ust. 8 u.s.g.). Ustawodawca nie konkretyzuje jakie działania realizowane przez radnych wymagają przyznania diet, a jedynie wskazuje, że radnemu przysługują diety.

Uznanie, że jedyną podstawą do przyznania radnemu diety jest udział przez niego w posiedzeniach rady i komisji, jest pozbawione podstaw. Jak słusznie podniósł Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku III SA/GI 637/20 z dnia 03.02.201 r. „W myśl art. 23 ust. 1 u.s.g. radny utrzymuje stałą więź z mieszkańcami oraz ich organizacjami, a w szczególności przyjmuje zgłaszane przez mieszkańców gminy postulaty i przedstawia je organom gminy do rozpatrzenia. Zgodnie z art. 24 ust. 1 tej u.s.g. radny jest obowiązany brać udział w pracach rady gminy i jej komisji oraz innych instytucji samorządowych, do których został wybrany lub desygnowany. Stosownie do art. 24 ust. 2 u.s.g. w wykonywaniu mandatu radnego radny ma prawo, jeżeli nie narusza to dóbr osobistych innych osób, do uzyskiwania informacji i materiałów, wstępu do pomieszczeń, w których znajdują się te informacje i materiały, oraz wglądu w działalność urzędu gminy, a także spółek z udziałem gminy, spółek handlowych z udziałem gminnych osób prawnych, gminnych osób prawnych, oraz zakładów, przedsiębiorstw i innych gminnych jednostek organizacyjnych, z zachowaniem przepisów o tajemnicy prawnie chronionej. Z kolei art. 24 ust. 3 u.s.g. stanowi, iż w sprawach dotyczących gminy radni mogą kierować interpelacje i zapytania do wójta. Powyższe przepisy ustawy o samorządzie gminnym regulują zakres wykonywania funkcji radnego. Uprawniony jest zatem pogląd, że ustalając przysługujące radnemu diety, rada gminy powinna mieć na uwadze zakres wszystkich stawianych przed radnym zadań.” Analogiczne stanowisko zostało przedstawione w wyroku WSA w Olszynie z 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II SA/OI 763/19. Co więcej, pogląd powyższy jest także reprezentowany przez organy nadzoru w rozstrzygnięciach nadzorczych (vide: rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Lubelskiego z dnia 21 stycznia 2021 r. PN-II.4131.21.2021, rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 12 stycznia 2022 roku NK-N.4131. 146.1.2022.SP1). Przedstawiciele doktryny słusznie podkreślają, że wprawdzie rada jest legitymowana do określania zasad przyznawania diet radnych, jednakże nie jest uprawniona do całkowitego pozbawienia radnego tego świadczenia. Wynika to z literalnego brzmienia art. 25 ust.4 u.s.g., który wprost stanowi, że radnemu przysługują diety. Na aspekt ten zwrócił uwagę również Naczelny Sąd Administracyjny, orzekając w wyroku z 9.02.2017 r., II FSK 2017/15, LEX nr 2202945, że „zwrot diet i kosztów podróży jest obligatoryjny, w czym utwierdza wyrażenie „przysługuje”, jakim posłużył się ustawodawca w art. 25 u.s.g. Oznacza to bezwzględny obowiązek wypłacenia radnemu diety z tytułu poniesionych przez niego kosztów w związku z wykonywaniem obowiązków społecznych i obywatelskich” Dieta radnego nie jest wynagrodzeniem za pracę, gdyż radny pełni funkcję społecznie, a fakt wykonywania mandatu nie skutkuje ani nawiązaniem stosunku pracy z gminą (czy urzędem gminy), ani też nawiązaniem z nim umowy cywilnoprawnej. Słusznie zatem uznał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 9.02.2017 r., II FSK 2017/15, LEX nr 2202945, że „treść przepisów art. 24 ust.1 u.s.g. oraz 24d u.s.g. wyraźnie wskazuje, że nie może dojść do wypłaty radnemu wynagrodzenia na podstawie umowy o pracę czy umowy cywilnoprawnej”. Dieta ma stanowić ekwiwalent utraconych korzyści (np. pomniejszonego wynagrodzenia za pracę w związku z obecnością na sesji rady gminy), jakich radny nie uzyskuje w związku z wykonywaniem mandatu przedstawicielskiego”. Podobnie wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny, wskazując, że „dieta stanowi rekompensatę za utracone przez radnego zarobki, a zatem nie jest świadczeniem pracowniczym. Podobnie takiego charakteru pozbawiony jest zwrot poniesionych przez radnego kosztów podróży służbowych. Nie budzi przy tym wątpliwości, że możliwe jest różnicowanie wysokości diet w zależności od funkcji pełnionych przez radnego”. (wyrok NSA z 26.06.2014 r., II OSK 406/14). Dieta powinna być zatem ściśle powiązana z aktywnością radnych w pracach rady i zależna od rzeczywistego wykonywania obowiązków związanych z pełnioną funkcją (Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz, pod red. B. Dolnickiego, W KP 2018). W wyroku z dnia 26 czerwca 2014 r. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „w sytuacji, gdy ustalenie świadczenia następuje w formie ryczałtu, brak przewidzianych potrąceń diety za przypadki nieobecności przewodniczącego na posiedzeniach, czy innych obowiązkowych czynnościach, sprawia, że nie mamy już do czynienia ze świadczeniem wyrównawczym (kompensacyjnym)” (sygn. akt II OSK 406/14).

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, zasadnym staje się odniesienie do poszczególnych, zawartych w uchwale regulacji przewidujących brak potrącania diety z uwagi na nieobecność radnego na posiedzeniu rady lub komisji.

Pierwszym wskazanym przypadkiem jest sytuacja, w której nieobecność na sesji rady lub komisji spowodowana była wykonywaniem czynności związanych z wykonywaniem mandatu radnego. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 8 lutego 2023 r., II Sa/Rz 1085/22 słusznie wskazano, że w sytuacji, gdy radny w czasie swojej nieobecności podczas pracy rady lub jej organów, nie wykonuje innych czynności związanych z pełnieniem nie tylko funkcji, ale również mandatu radnego, to nie powinien otrzymać diety, chociażby ta nieobecność była usprawiedliwiona. W przeciwnym razie dieta ustalona w stałej kwocie ma charakter ryczałtu miesięcznego, przez co traci charakter rekompensacyjny, a przyjmuje charakter stałego, miesięcznego wynagrodzenia, niezależnego od kosztów związanych z pełnieniem funkcji. Tym samym nie można podzielić poglądu, że sama nieobecność na posiedzeniu rady czy komisji zawsze wiąże się z utratą lub obniżeniem diety. Zarazem tylko wykonywanie innych obowiązków radnego uzasadnia otrzymanie przez niego diety bez dokonywania potrącenia.

O ile w kwestii charakteru uchwały w sprawie ustalenia diet istnieje wyraźny rozdźwięk w stanowiskach poszczególnych organów nadzorczych, jak i sądów administracyjnych, o tyle brak tego typu rozbieżności w zakresie określenia konsekwencji braku obecności radnego na posiedzeniu rady czy komisji spowodowanej chorobą, przebywaniem na zwolnieniu lekarskim, urlopem czy wyjazdem prywatnym. W orzecznictwie i doktrynie akceptuje się wypłacanie diety w formie ryczałtowanej, z tym zastrzeżeniem, że rada gminy określi w sposób niebudzący wątpliwości zasady potrącania diet z tytułu nieobecności radnego na sesjach rady, posiedzeniach komisji rady i ewentualnie w innych pracach. W świetle powyższego, uchwała podjęta na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 25 ust.4 u.s.g. winna określać nie tylko wysokości diet przysługujących radnym w ciągu miesiąca, ale także regulować sytuacje, gdy radny przez dłuższy okres nie wykonuje obowiązków wynikających z pełnionej funkcji. Tytułem przykładu warto przywołać jeden z ostatnich wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 czerwca 2022 roku, III OSK 5279/21, w którym podniesiono, że „O ile delegacja ustawowa do wydania przez radę gminy uchwały w sprawie diet nie wyklucza ustalenia diety w formie ryczałtu, to podejmując taką uchwałę należy ustalić kompleksowe regulacje pozwalające na uwzględnienie w zakresie wysokości diety przysługującej radnemu wszystkich jego obowiązków, a nie tylko tych, związanych z udziałem w posiedzeniach rady lub komisji. Ustalając wysokość diety przysługującej miesięcznie radnemu należy mieć na uwadze, że ma ona stanowić ekwiwalent zarobku utraconego w związku z pełnieniem funkcji radnego. W kwestionowanej skargą uchwale, brak jest takich kompleksowych regulacji. Naczelny Sąd Administracyjny podziela wniosek, że radny realizując swój mandat podejmuje wiele czynności wykraczających zakresowo poza uczestnictwo w posiedzeniach rady, czy komisji. Uzależnienie wysokości diety wyłącznie od obecności, czy też nieobecności radnego odpowiednio na sesjach rady, czy posiedzeniach komisji jest nie tylko niesprawiedliwe, ale i bezpodstawne (tak również wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 lutego 2022 r., III OSK 3602/21, wyrok WSA w Olsztynie z 7 listopada 2019 r., sygn. II SA/OI 763/19). Prawidłowa realizacja upoważnienia normotwórczego wyartykułowanego w art. 25 ust. 4 u.s.g. wymaga od rady gminy stworzenia takich zasad ustalania diety radnego, które przy kształtowaniu wysokości tej diety w sposób ryczałtowy, będą uwzględniać wszystkie pełnione przez niego funkcje, a nie tylko te związane z uczestnictwem w posiedzeniach rady gminy, czy komisji rady gminy. Obowiązkowy mechanizm potrąceń z tak ustalonej diety musi z kolei przewidywać redukcję kwoty ryczałtu adekwatnie do zmniejszenia aktywności radnego w danym miesiącu. Powinien zatem obejmować zarówno nieobecność w posiedzeniach rady gminy i posiedzeniach komisji rady gminy, jak i brak aktywności w pozostałej sferze działalności mandatowej, będącej podstawą przyznania diety. Ostatecznie więc, jeżeli radny w danym miesiącu nie podejmuje żadnej aktywności mandatowej (przykładowo skutek choroby), dieta nie będzie mu przysługiwać. Założenie odmienne, pozwalające na przyznanie swego rodzaju "diety minimalnej", stanowiłoby zaprzeczenie jej rekompensacyjnego charakteru.” Stanowisko

wyrażone w powołanym wyroku jest powszechnie akceptowane tak przez organy nadzoru, jak i sądy administracyjne. W wyroku z dnia 4 marca 2021 r. II SA/Op 301/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu stwierdził nieważność uchwały, w której przewidziano możliwość niepotrącania diety w przypadku, gdy nieobecność radnego na posiedzeniu rady lub komisji wynikała z przyczyn losowych tj. ciężkiej choroby radnego lub członka jego najbliższej rodziny, śmierci najbliższego członka rodziny radnego lub z powodu nieszczęśliwego wypadku. Z kolei w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 sierpnia 2020 r. II SA/Go 319/20 stwierdzono nieważność uchwały rady gminy w której postanowiono, że „Dieta za dany miesiąc nie ulega jednak zmniejszeniu w przypadku usprawiedliwionej nieobecności na sesji lub komisji spowodowanej:

- pobytem w szpitalu, sanatorium leczniczym lub przebywaniu na zwolnieniu lekarskim stwierdzone odpowiednim zaświadczeniem lekarskim,
- przebywaniem na wyjeździe służbowym potwierdzone odpowiednim dokumentem z zakładu pracy,
- istotnymi obowiązkami pracowniczymi,
- udziałem radnego w posiedzeniach lub pracach innych organów lub instytucji wynikających z uchwał Rady Gminy,
- przypadkiem losowym radnego lub jego najbliższej rodziny,
- uprzednio zaplanowanym wyjeździe prywatnym pod warunkiem udokumentowania tego faktu”

W powyższym wyroku za dopuszczalne uznano jedynie zachowanie przez radnego diety w sytuacji udziału radnego w posiedzeniach lub pracach innych organów lub instytucji wynikających z uchwał rady gminy. Jak podniesiono w uzasadnieniu tego judykatu, „rację ma zatem skarżący, który twierdzi, że jeżeli radny w czasie swojej nieobecności podczas prac rady lub jej organów, nie wykonuje innych czynności związanych z pełnieniem mandatu, to nie powinien otrzymać diety, chociażby ta nieobecność była usprawiedliwiona. Jak bowiem trafnie podkreśla się w orzecznictwie, skoro dieta sprowadza się do wyrównania wydatków i strat spowodowanych pełnieniem określonej funkcji, to osoba pełniąca tę funkcję zachowuje prawo do zwrotu kosztów i wydatków poniesionych w związku jej wykonywaniem, a nie z tytułu samego faktu bycia taką osobą (por. wyrok WSA w Opolu z 21 lipca 2015 r., II SA/Op 177/15). Gdyby przyjąć inaczej, dieta straciłaby charakter rekompensaty, a stałaby się miesięcznym wynagrodzeniem, co stoi w sprzeczności z jej naturą. Podjęta przez Radę Gminy uchwała, na skutek określonych w § 1 ust. 2 sytuacji, kiedy mimo nieobecności radnego i niepodjęmowania przez niego działań na rzecz jednostki samorządu terytorialnego zachowuje prawo do diety, w części w jakiej została zaskarżona przez Wojewodę, przekształciła dietę w takie wynagrodzenie, niezależne od kosztów i strat związanych z pełnieniem funkcji przez radnego. W konsekwencji bowiem zaskarżonych postanowień uchwały radny Rady Gminy zachowuje prawo do diety przebywając w szpitalu, sanatorium leczniczym lub na zwolnieniu lekarskim, na zaplanowanym wyjeździe prywatnym, wykonując istotne obowiązki pracownicze, w tym przebywając na wyjeździe służbowym albo gdy jego nieobecność jest spowodowana wypadkiem losowym. W większości wymienionych wypadków radny zachowuje prawo do wynagrodzenia jeśli pozostaje w stosunku pracy albo nabywa prawo do świadczeń chorobowych z systemu ubezpieczeń społecznych. Tak ukształtowana dieta traci swój charakter rekompensacji utraconych dochodów i poniesionych kosztów, a przekształca się w wynagrodzenie. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę, iż zgodnie z art. 25 ust. 3 us.g. pracodawca ma obowiązek zwolnić radnego od pracy zawodowej w celu umożliwienia mu brania udziału w pracach organów gminy, jednak nie jest zobligowany do wypłaty wynagrodzenia za czas, w którym radny nie pracuje w związku z wykonywaniem mandatu. Niewątpliwie zatem radny- pracownik będzie korzystać z usprawiedliwionej nieobecności w pracy, jednakże niekoniecznie z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Powyższa okoliczność - jak podnosi się w piśmiennictwie - zostanie jednak radnemu zrekompensowana, gdyż na zasadach ustalonych przez

radę gminy radnemu przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży służbowych (por. B. Dolnicki (red.), U.s.g. Komentarz, WKP 2018, t. 9 do art. 25). Natomiast zaskarżona uchwała ukształtowała dietę w sposób odmienny, gwarantując jej wypłatę również wtedy, gdy radny nadal świadczy pracę, nie wykonując żadnych czynności na rzecz gminy. Co więcej radny przebywając na wyjeździe służbowym mógłby otrzymywać dwie diety, jedną od pracodawcy, a drugą od jednostki samorządu. Szczególnie rażąca jest możliwość niepotrącania diety za usprawiedliwioną nieobecność wynikającą z uprzednio zaplanowanego wyjazdu prywatnego pod warunkiem udokumentowania tego faktu. Oznacza to, że radnemu przysługuje zwrot kosztów związanych z pełnieniem swojej funkcji nawet w sytuacji, gdy przebywa na urlopie, odpoczywając i nie podejmując żadnych działań na rzecz samorządu. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż zaskarżony przepis uchwały narusza normę kompetencyjną z art. 25 ust.4 u.s.g. w sposób kwalifikujący się do kategorii istotnych naruszeń prawa. Stąd Sąd - na podstawie art. 147 p.p.s.a. - orzekł o nieważności zaskarżonej uchwały (pkt I wyroku).” Także w tegorocznym rozstrzygnięciu nadzorczym Wojewody Lubelskiego z dnia 13 lutego 2023 roku, PN-II.4131.49.2023 zaakcentowano zasadność potrącania diety radnemu, który był nieobecny na posiedzeniu rady lub komisji z powodu choroby, zdarzeń losowych lub innych okoliczności uniemożliwiających ich wykonywanie.”.

Sama nieobecność radnego, nawet na wszystkich posiedzeniach rady miasta i komisjach rady w danym miesiącu nie może sama w sobie powodować, jak chce tego składający petycję, pozbawienia prawa do diety. Dieta winna zostać odpowiednio zmniejszona, stosownie do ustalonych zasad w uchwale w sytuacji, gdy radny w danym miesiącu wykonywał inne czynności związane z wykonywaniem mandatu, np. był obecny na dyżurze radnego, spotykał się z mieszkańcami, interweniował w ich sprawach. Jedynie w sytuacji, gdy radny przez cały okres, za jaki przyznaje się dietę, nie wykonywał żadnych czynności związanych z mandatem radnego np. wskutek zwolnienia lekarskiego, wówczas dieta nie powinna być przyznana.

Należy podzielić argumentację zawartą w petycji, że brak jest podstaw do przyznania diety w okresie zwolnienia lekarskiego lub z innych uzasadnionych przyczyn takich jak np. wyjazd służbowy, urlop wypoczynkowy, ważne sprawy prywatne czy zawodowe. Tym niemniej powyższe nie powoduje, jak wskazuje składający petycję, pozbawienia diety w całości. Zakres, w jakim radny otrzyma mniejszą dietę z uwagi na nieobecność na posiedzeniu rady lub komisji, winien wynikać z uchwały podjętej na podstawie art. 25 ust. 4 u.s.g. Brak jest jednak przesłanek, by pozbawić radnego przebywającego na zwolnieniu całej diety, jeżeli w czasookresie, za który przysługuje dieta, wykonywał inne czynności związane z mandatem radnego.

Konkludując należy wskazać, że wprawdzie uchwała nr VI/64/07 Rady Miasta Chełm z dnia 29 marca 2007 roku w sprawie ustalenia wysokości diet przysługujących radnym Rady Miasta Chełm zawiera uregulowania wadliwe (możliwość usprawiedliwienia z uwagi na zwolnienie lekarskie, jak i z innych uzasadnionych przyczyn), o tyle jednak uznając petycję za zasadną i następnie przystępując do zmiany we wnioskowanym zakresie przedmiotowej uchwały, doszłoby do niedopuszczalnej sytuacji, wskutek której radny nieobecny na posiedzeniu komisji i rady w danym miesiącu utraciłby dietę w całości, mimo wykonywania innych czynności radnego. Takie konsekwencje niosłoby uchylene ust. 2 w § 2 uchwały z uwagi na zapis § 2 ust. 1 pkt 2 uchwały. Po wtóre, wyeliminowane zostałoby rozwiązanie zgodne z prawem, polegające na możliwości usprawiedliwienia nieobecności na posiedzeniu rady lub komisji przez radnego w sytuacji, gdy jego nieobecność związana była z wykonywaniem czynności związanych ze sprawowaniem mandatu radnego. Ponadto nie znajduje uzasadnienia argumentacja, że nieobecność na posiedzeniu rady czy komisji z przyczyn wskazanych w § 2 ust. 2 musi powodować utratę pełnej wysokości diety. Taki wniosek jest nieprawidłowy i nie znajduje uzasadnienia.

W związku z powyższym postanawia się jak w uchwale.